

Megyek utánad

„Semmit magamról”
Móricz Zsigmond

Minden pillanat fáj. A következő hét minden perce vágott, égetett, nem múlt el, nem haladt. Soha semmi nem terelte el a figyelmét. Vágyott rá, hogy ne akarja Esztert, hogy ne hiányozzon. Mert ha hiányzott, akkor még jobban gyötörte, hogy megcsalta. Ha nem az övé, ha senkije, azt csinál, amit akar. Ezt kell elérni, határozta el: muszáj kitörölnie. De pénteken csak toporgott a városi állomáson. A kollégiumból még úgy indult el, hogy egyszerűen átszáll. Megy haza. Nem érdekli semmi. De ahogy odaért, elindult magától. Nem bírta fölszállni a falusi buszra. Várt, várt, üres volt egészen, aztán hol savas izgalom, hol hányinger kapta el. Végül csak ment Eszter albérlete felé. Már elhaladt a Közgé előtt, jobbra, a tüdőszűrő állomás utcájában volt a bérlemény. Befordult. Nagyon fáj. De nem bírta nem menni, valami erő vitte, ami a megaláztatásnál is erősebb volt, a fogadalomnál is erősebb. A belső Daru összes kétségénél is.

A kereszttutcában jobbról. Onnan jött. Jobbra nézett, és ott jött. Jött Balázs. A kereszttutcában jobbról. Nem is tudta, honnan jön az az utca. Micsoda nevetséges dolgokra gondolsz, gondolta a belső Daru. Kit érdekel, honnan jön. A külső Daru viszont futott. Vissza az utcán, dühösen és sírva. *Akkor dugjatok, rohadékok.* Hátranézett, Balázs széttárt karral állt tovább a sarkon. Különös volt. A széttárt karja. Daru meglepődött, megállt. Arra gondolt, neki kellene esnie. Balázs biztosan megverné, de néhányat ő is tudna adni, és az is több, mint a semmi. Néhány rúgás, vagy ökölcsapás a gonosz képébe. Balázs leengedte a kezét. Álltak. Köztük az utca. Valahogy semmi sem stimmelt. Balázs őt nézte, ez biztos, de ahhoz messze volt, hogy látta volna az arcát. Mintha mondani akart volna valamit. Nem volt zavarban. Daru dühös lett, kifordult az utcából. Legalább szégyellné magát! Üvöltöni akart, de nem mert, a jóneveltség és a szemérem győzött. Még most is győzött. *Rohadt szemét,* ismételte magában. A „rohadt szemét” ütemére lépett, ro-hadt, sze-mét.

Elérte a buszt. Éppen kifordult a megállóból, amikor a francia pékség előtt meglátta Balázst. Futott a busz után, de egészen fölöslegesen, a sofőrök sohasem álltak meg. Balázs fölnézett a buszra, összeakadt a tekintetük. Mint két horog. *Rohadt szemét,* suttogetta Daru. Balázs megállt és megint széttárta a karját.

Daru egész éjjel ezt álmodta. Állt Balázs a mindenféle tereken, nézte őt, mert mindig látta, mindig ott volt és széttárta a karját. *Mit csodálkozol?* üvöltötte Daru az álmában, de Balázs valamiért nem hallotta. *Dugod a csajomat, nincs ezen mit csodálkozni.* Állt ott, mint egy lefityedt karú Krisztus.

Reggel a konyhában ült, az anyja kitöltötte a kávéját. Édes illat volt, valami szirup vagy gyümölcs csiklandozta az orrát. Daru csak bambult, nem látott semmit, bámult kifelé az ablakon. Az üres utca elmosódott előtte, és ebbe a bambulásba, képzelgésbe kúszott bele egy sziluett. Mozgott az árnyalak, játszott vele. Megállt a

ház előtt, leszállt a bringáról, lassan beélesedett a kép. Majdnem elejtette a kávé. Fölkiáltott. *A szívbajt hozod rám,* dohogott az anyja. *Ezt nem hiszem el,* ismételte Daru, *ezt tényleg nem,* kiabálta félig sírva. Balázs ekkorra már tétován a kerítésüknek támasztotta a biciklit. *Mi a fenét akar itt ez a robadék?* Elindult kifelé, úgy, ahogy volt, egy szál gatyában, mert azt nem várhatta meg, hogy bejöjjön, hogy az anyja kávéval kínálja. A teraszon nagy levegőt vett, *mi a faszt akarsz?* Balázs megfogta a biciklijét, *nem én kergettem, ő szólított meg.* Daru lelépett a lépcsőről, *nem érdekel.* Balázs megfordította a biciklit, *egész béten nem nyitott ajtót.* Daru gúnyosan elnevette magát, *akkor mással kellett dugnod.* A fiú megrázta a fejét. *Nagyon sajnáltam, hogy megláttál az utcában. Neked talán ajtót nyitott volna. Téged szeret!* Daru sziszegve válaszolt, *robadj meg!* Álltak, hallgattak. Balázs bólogatott, *találkoztam a főbélővel, azt mondta, nem fizette ki.* Daru próbált megnyugodni, *ez sem érdekel.* Balázs nem hagyta abba. *És azt mondta neki, pénteken nincs tanítás. És nehogy zavarja a főbélő, mert sokáig akar aludni.* Darunak megfájdult a feje, dühös volt, nem bírt beszélni. Széttárta a karját. Jobb hóján. *De én megkérdeztem,* mondta Balázs, *volt tanítás.* Daru megint csak várt. *Nagyon kár, hogy arra mentem,* mondta megint. *Neked kellett volna odamennem. Menjél oda,* mondta. Felült a biciklire.

Daru szédült, ahogy visszament. Beült a vécére, hogy senkihez se kelljen szólnia, de az apja állandóan rányitott. *Haladjál már!* Fölment a szobájába. *Mi legyen?, mi legyen?,* ismételte. Nem gondolt semmire, legalábbis utólag nem emlékezett rá, hogy elhatározott volna valamit. Üres fejjel indult Eszter szüleihez. Már a szomszéd ház előtt volt, amikor ráeszmélt, hová megy. És hogy lehet, ez nagy hiba. Eszter szülei ráhozta a szívbajt. Nincs itt ekkora gond, ez így árulkodás lesz, nagyon kínos. Meg akart fordulni, de Eszter apja akkor lépett ki a kapun. Meglátta. Nem kellett mondania semmit. Nem is mondott. Az apja kiállt a kocsival. Beültek. Egyetlen szót sem szóltak. Nem is köszöntek. Eszter apja nem nézett rá. Előre néztek. Lassan fogyott az út. Egyre gyorsabban mentek. Egyre lassabban fogyott az út. A városban már szinte álltak. Vízben mentek. Az emberek, gépek, állatok hangja elmélyült. Lassult a lassulás. Egy élet telt el, amíg felértek a másodikra. Minden lépcső vitt valamennyi időt: eleinte heteket, aztán hónapokat. Daru, a vén Daru meg Eszter apja álltak az ajtó előtt. Daru semmit sem látott a jövőjéből. Sértett, néma jövő volt. Kegyetlen, számító jövő volt, nem mutatta magát. Állt a vén Daru és nem emlékezett az életére. Eszter apja verte az ajtót, kiabált. Mély volt a hangja, és olyan lassan rúgott, hogy Daru meg tudta volna pöckölni a cipője hegyét. Megint ellepte őket a víz. Abban mozogtak, lassan, lassan. Mélyen, bugyborékolva szóltak a hangok. Úgy érezte, mintha szkafanderben lenne vagy inkább bűváruhában. Szögletesen mozgott, nem bírta emelni a karját. Eszter apja rugdosta az ajtót. Kijöttek a szomszédok. Dörmögő, bugyborékoló hangon, lassan kiabáltak, hogy mit csinál. De Eszter apja nem hagyta abba, rugdosta az ajtót. Daru látta, hogy nagyon lassú, kénes könnygleccserek csúsznak le az arcán.

Nem én vagyok a hibás, ezt mondta, amikor kinyílt az ajtó. Mintha vér gyűlt volna össze a szájában. Daru javasolni akarta, hogy köpjön, de érezte, nem való ide a mondat. Belökték az ajtót. Darut szorította a bűváruha, szédült. Ezt csak álmოდod, mondta a belső Daru, nyugodj meg, ilyen valóság nincs. Ekkor Eszter apja

a szobaajtóhoz ért, mielőtt lenyomta volna a kilincset még egy pillanatra ránézett Darura. Nem állták egymás tekintetét, ösztönösen mindketten a cipős szekrényre néztek. Egy fekete plüss kismajom volt ott. Ült a plüss majom a szekrény tetején. Eszter apja lenyomta a kilincset, egy csíkban kivilágított kicsit a szoba belseje, de visszalépett, valamiért nem ment be. Darut zavarta a toporgás, a lány apja megfogta a majmot, beledugta a szájába a hüvelyk ujját, a szopósat. Daru körül eltűnt a víz, és már nem volt lassú semmi, kitört belőle a zokogás. *Az én kicsi lányom*, mondta Eszter apja. Ő is sírt, aztán megfordult. Daru alól kiment a lába, seggre ült, letottyant a földre. Eszter apja elejtette a majmot, Daru a majmot nézte, azon gondolkodott, hogy is hívják. Hogy is hívják az ilyen majmokat? Meleg és különös, édes, rothadt szag jött a szobából. Darunak lógott a feje, *szopjál, kicsi majom*, mondta. Valahol egészen távol egy férfi zokogott. *Édes kicsi lányom, édes, egyetlen kislányom*, ezt hörögte. A majom nem mondott semmit. Darunak ekkor eszébe jutott, mi a neve. Közben akármennyire nem akarta, akármennyire lefelé nézett, a szeme sarkában valamiért mindig megjelent. Magasan volt és odahimbálódzott. Vékony női boka.

DRAGOMÁN GYÖRGY

Az átkelés

Az Élesdi Művésztelepnek ajánlom

Itt állsz a határ előtt, készülsz az átkelésre.
Van pár dolog, amit nem árt, ha tudsz előtte.
Láthatod, ez a határ nem olyan, mint a többi.
Nem is rendes határ.

Van itt minden, vascölöpök, betonoszlopok, villanypóznák, közöttük hol drótháló, hol vassodrony, hol szögesdrót, hol ruhaszárító kötél, egyes szakaszokon deszkapalánk, máshol omladozó téglakerítés, betonfal, láncok, kábelek. Hosszú részeken csak csíkban kiszórt fehér kréta, sorba rakott kavicsok, kövek, tégladarabok, aszfaltrögök jelölik. Van, ahol az egész csak egy földbe karcolt vonal.

Mindegy is, hogy miből van, a lényeg, hogy két részre ossza a világot, hogy elválassa az *itt*-et az *ott*-tól.

Arra kell, hogy tudd, hogy átlépted.

Arra kell, hogy tudd, mikor kell összeszedned a bátorságod.

Sok mindent hallottál arról, hogy mi van a határon túl, van aki azt mondja, csupa rossz, van, aki azt, csupa jó, van aki azt, hogy félelmetes és nevetséges dolgok keverednek ott egymással, minden kiszámíthatatlan, semmi se olyan, mint az inenső oldalon.

Attól félsz, az átkelés meg fog változtatni. Akik átmentek, mind megváltoztak.

Mégis át akarsz menni, mert kíváncsi vagy.